

NORA
ROBERTS
ZOMER
LIEFDE

Vertaling Janke Ouwehand

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1982 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Island of Flowers*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouwehand
Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Law Is a Lady*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Rawpixels/Shutterstock; © Watin/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0564 5
ISBN 978 94 027 5994 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Bloemeneiland

Hoofdstuk 1

Laine werd op traditionele wijze ontvangen op het vliegveld van Honolulu. Ze zou liever meteen zijn opgegaan in de massa, maar omdat ze toeristenklasse had gevlogen, werd ze ook als een toerist behandeld.

Meisjes met een goudbruine huid en een stralende glimlach, gekleed in feestelijke sarongs, voorzagen alle passagiers van bontgekleurde bloemenslingers. Nadat Laine zowel de bloemen als de daarbij behorende kussen had geaccepteerd, baande ze zich een weg door de menigte, zoekend naar een informatiebalie.

Ze werd daarbij even gehinderd door de aanzienlijke omvang van een medepassagier. De man, die was gekleed in een geeloranje gebloemd overhemd en die niet alleen de bloemenslinger maar ook nog twee fototoestellen om zijn nek had hangen, was duidelijk van plan om met volle teugen van zijn vakantie te gaan genieten.

Onder normale omstandigheden zou Laine hier de humor van hebben ingezien, maar ze was nu veel te gespannen om ergens om te kunnen lachen. Er waren vijftien jaar verstreken sinds ze voor het laatst op Amerikaanse bodem had gestaan. Het prachtige land met zijn ruige klippen en spierwitte stranden, dat ze vanuit het vliegtuig had gezien tijdens de daling, had haar echter niet het gevoel gegeven dat ze was thuisgekomen.

Eigenlijk herinnerde ze zich nog maar weinig van het Amerika van haar jeugd. Amerika was een knoestige boom die voor het raam van haar slaapkamer had gestaan, een grasveld waarop boterbloemen een gouden tapijt hadden gecreëerd. Het was een brievenbus aan het einde van een lange, kronkelende laan. Maar voor haar belichaamde Amerika vooral de man die haar met zijn verhalen had meegevoerd naar de denkbeeldige jungle van Afrika en verlaten oases in de woestijn.

Hier waren echter orchideeën in plaats van madeliefjes en boterbloemen. De prachtige palmbomen en varens van Honolulu waren voor Laine even onbekend als de vader voor wie ze de halve wereld was over gereisd. De echtscheiding, die haar zo wreed had ontworteld, leek een heel leven geleden te zijn.

Even sloeg de wanhoop toe en vreesde ze dat het adres dat ze tussen de papieren van haar moeder had gevonden, nergens toe zou leiden. Hoe oud dat verkreukte stukje papier was, wist ze niet. Ze wist al evenmin of kapitein James Simmons, ook wel 'Cap' genoemd, nog op het eiland Kauai woonde. Het papiertje met het adres was het enige levensteken van haar vader dat ze had gevonden tussen de onbetaalde rekeningen. Geen correspondentie, niets wat erop kon duiden dat het adres nog steeds klopte.

Natuurlijk zou het verstandiger geweest zijn om haar vader eerst te schrijven. Ze had een week geworsteld met dat idee, maar uiteindelijk was ze tot de conclusie gekomen dat een persoonlijke ontmoeting beter was. Ze had net voldoende geld voor de reis en een week in een hotel en wist dat het een hele onderneming zou worden, maar ze had het niet kunnen laten.

Nu werd ze echter opnieuw bevangen door de angst dat ze aan het einde van haar reis tot de ontdekking zou komen dat haar vader haar niet zou willen zien. Eigenlijk had ze geen enkele reden om iets anders te verwachten, hield ze zich voor. Waarom zou de man die zich tijdens haar jeugd geen moment om haar had bekommerd, zich iets gelegen laten liggen aan de vrouw die ze inmiddels was geworden?

Ze probeerde haar hand, die krampachtig om het handvat van haar koffer klemde, ietwat te ontspannen en nam zich voor dat ze wat haar ook wachtte aan het einde van deze reis zou accepteren. Ze had immers al lang geleden geleerd dat je het leven nu eenmaal moest nemen zoals het kwam en dat ze haar gevoelens maar beter niet openlijk kon tonen.

Snel zette ze de witte hoed met slappe rand wat steviger op haar witblonde krullen en hief haar kin op. Terwijl ze met onbewuste gratie door de mensenmenigte liep, was niet te zien hoe nerveus ze inwendig was. Ze zag er elegant en beheerst uit in haar geërfde reiskostuum van ijsblauwe zijde, dat ze had vermaakt omdat het figuur van haar moeder nu eenmaal voluptueuzer was geweest dan het hare.

Het meisje achter de informatiebalie was diep in gesprek met een man. Laine bleef even staan en keek zonder veel interesse naar het tweetal. De man was donker en intimiderend lang. Haar leerlingen zouden hem zonder enige twijfel *séduisant* hebben genoemd. Zijn huid was diep gebronsd, wat bewees dat hij geregeld genoot van de

Hawaïaanse zon. Zijn donkere rommelige krullen benadrukten zijn ruige gelaatstreken. Zijn profiel had iets lichtzinnigs, een soort primitieve sensualiteit die ze weliswaar herkende, maar niet volledig begreep. Misschien was zijn neus ooit gebroken geweest, maar in plaats dat het gebrek aan symmetrie afbreuk deed aan zijn aantrekkelijke profiel, voegde het er iets aan toe. Hij was nonchalant gekleed in een afgedragen spijkerbroek, waarvan de onderkant van de pijpen was gerafeld, en een denim werkshirt dat zijn brede borst en gespierde armen leek te benadrukken.

Ik heb zijn type eerder gezien, dacht Laine met een licht gevoel van wrevel. Dit soort mannen had ook altijd om Vanessa heen gehangen als kraaien om een kadaver. Ze herinnerde zich ook dat die mannen waren verdwenen en op zoek waren gegaan naar een jongere prooi zodra de schoonheid van haar moeder was vervaagd. Op dat moment was Laine alleen maar blij geweest dat háár contact met mannen zeer beperkt was.

De man draaide zich om en zag dat Laine naar hem stond te kijken. Met opgetrokken wenkbrauwen liet hij zijn blik over haar heen dwalen. Om de een of andere reden was ze zo onredelijk kwaad op hem, dat ze haar blik moest afwenden. De eenvoud van haar mantelpak, die de jeugdige elegantie van haar slanke lichaam benadrukte, sprak van exclusiviteit. De hoed overschaduwde een fragiel, licht aristocratisch gezicht met een rechte neus, met ogen die de kleur bezaten van een ochtendhemel en een mond die niet glimlachte. Haar wimpers waren dik en goudbruin, en volgens hem waren ze veel te lang om echt te kunnen zijn. Slechts afgaande op haar uiterlijk, schatte hij haar in als een koele, egocentrische vrouw die gewend was op haar wenken bediend te worden. Langzaam toverde hij een brutale glimlach op zijn gezicht.

Laine bleef hem aankijken, maar inwendig vocht ze tegen de blos die naar haar wangen dreigde te stijgen.

De vrouw achter de balie, die voelde dat ze niet langer de volledige aandacht van de man bezat, verplaatste haar blik eveneens naar Laine. 'Kan ik u misschien helpen?' vroeg ze terwijl ze een professionele glimlach op haar gezicht plakte.

De man negerend, stapte Laine op de balie toe. 'Graag. Ik heb transport nodig naar Kauai. Zou u me kunnen vertellen waar ik dat

kan regelen?’ In haar stem was het Franse accent vaag hoorbaar.

‘Natuurlijk. Er vliegt een charter naar Kauai over...’ Ze keek op haar horloge en glimlachte opnieuw. ‘...twintig minuten.’

‘Ik vertrek nu meteen,’ kwam de man tussenbeide.

Laine keek de man, die kennelijk zijn tijd stond te verbeuzelen, even recht aan. Zijn ogen waren even groen als Chinese jade, zag ze.

‘Het is nutteloos om rond te blijven hangen op het vliegveld,’ vervolgde hij, en zijn glimlach veranderde in een brede grijns. ‘Mijn Cub is lang niet zo duur en niet zo vol als het chartervliegtuig.’

De hooghartige manier waarmee Laine hem even tevoren had bestudeerd, was de eerste keer succesvol geweest, maar dit keer werkte hij niet. ‘Hebt u een vliegtuig?’ vroeg ze op koude toon.

‘Ja, ik heb een vliegtuig.’ Hij stak zijn handen in de zakken van zijn broek. Ondanks de nonchalante manier waarop hij tegen de balie hing, wist hij toch nog boven haar uit te torenen. ‘Ik kan de paar centen die het transport van eilandhoppers oplevert, altijd gebruiken.’

‘Dillon –’ begon het meisje achter de balie, maar hij onderbrak haar door zijn hoofd even te schudden en haar een brede grijns te schenken.

‘Rose wil vast wel voor me instaan. Ik vlieg voor Canyon Airlines op Kauai.’ Hij grijnsde opnieuw naar Rose, die naarstig haar papieren bijeen begon te zoeken.

‘Dillon, eh... Mr. O’Brian is een uitstekende piloot,’ beaamde ze. Ze schraapte haar keel en keek Dillon veelzeggend aan. ‘Als u geen zin hebt om te wachten op het vertrek van de charter, kan ik u garanderen dat een vlucht met hem minstens even aangenaam zal zijn.’

Laine bestudeerde de brutale glimlach en geamuseerde ogen en kwam tot de conclusie dat de trip allesbehalve aangenaam zou zijn. Maar ze zat krap bij kas en wist dat ze geld moest besparen waar ze maar kon. ‘Goed, Mr. O’Brian, ik wil graag gebruikmaken van uw diensten.’

Hij stak zijn hand uit, met de palm naar boven.

Woedend om dit vertoon van onbeschoftheid, keek ze hem weer aan. ‘Als u me vertelt wat de kosten zijn, zal ik u betalen zodra we geland zijn.’

‘Ik wil alleen maar uw bagagebewijs,’ kaatste hij glimlachend de bal terug. ‘Maakt allemaal deel uit van de service, dame.’

Laine boog haar hoofd om haar blos te verbergen en zocht in haar tas naar het kaartje.

‘Goed, laten we dan maar meteen gaan.’ Hij pakte het kaartje aan, omvatte haar arm en trok haar mee. ‘Tot de volgende keer, Rose!’ riep hij over zijn schouder naar het meisje achter de balie.

‘Welkom op Hawaï,’ zei Rose, puur uit gewoonte. Ze slaakte een zucht en staarde Dillon pruilend na.

Omdat Laine niet gewend was om op zo’n ferme manier geleid te worden, en haar passen slechts een fractie van de lengte van de zijne besloegen, kostte het haar moeite om haar zelfbeheersing te bewaren. ‘Mr. O’Brian, ik hoop dat ik niet naar Kauai hoef te joggen?’ vroeg ze op bijtende toon.

Onmiddellijk bleef hij staan en keek grijnzend op haar neer.

Ze probeerde niet te hijgen, maar faalde jammerlijk. Zijn grijns, ontdekte ze, was een vreemd en krachtig wapen, waartegen ze nog geen verweer had.

‘Ik dacht dat u haast had, Miss, eh...’ Hij keek op haar ticket. Toen hij weer opkeek, was alle amusement uit zijn ogen verdwenen en was zijn mond veranderd in een grimmige streep. Als hij haar arm niet nog steeds omvat had gehouden, zou ze achteruit gedeinsd zijn. ‘Laine Simmons?’ Het klonk meer als een beschuldiging dan als een vraag.

‘Ja, dat hebt u correct gelezen,’ zei ze.

Dillons ogen vernauwden zich tot spleetjes. Ze voelde dat haar koele façade met angstaanjagende snelheid dreigde te smelten. ‘Ben je van plan op bezoek te gaan bij James Simmons?’

Haar ogen werden groot van verbazing. Even flitste er een hoopvolle uitdrukking over haar gezicht, maar het zijne bleef vijandig en gespannen. Zodra ze voelde dat zijn greep om haar arm pijnlijk strak werd, smoorde ze de impuls om hem de vragen te stellen die onmiddellijk door haar hoofd tolden.

‘Ik zie niet in waarom u dat iets zou aangaan, Mr. O’Brian,’ begon ze, ‘maar inderdaad. Kent u mijn v-vader?’ Het laatste woord kwam er moeizaam uit, omdat ze niet gewend was het te gebruiken.

‘Ja, ik ken hem... en een heel stuk beter dan jij hem kent. Wel, prinses...’ Hij liet haar arm los, alsof hij het niet kon verdragen haar aan te raken. ‘...ik betwijfel of vijftien jaar te laat komen beter is dan helemaal niet komen. Dat zullen we dus moeten afwachten. Canyon

Airlines staat tot je beschikking.' Hij boog zijn hoofd en maakte een spottende buiging. 'De vlucht is natuurlijk op kosten van de zaak. Ik kan de verloren dochter van de eigenaar toch moeilijk laten betalen.' Dillon haalde haar bagage af bij het depot en beende de terminal uit.

Voor Laine zat er niets anders op dan hem te volgen. De informatie die hij haar had verschaft, had haar even sprakeloos gemaakt.

Haar vader was de eigenaar van een vliegmaatschappij. Ze wist dat James Simmons piloot was en dat hij altijd had gedroomd van een eigen vliegmaatschappij, maar dat was destijds slechts een vage fantasie geweest.

Wanneer was zijn droom realiteit geworden? Waarom was de man, die de elegante koffers van haar moeder als een stel plunjezakken in een klein gestroomlijnd vliegtuig smeed, zo vijandig geworden zodra hij haar naam had gelezen? Hoe wist hij dat het vijftien jaar geleden was dat ze haar vader voor het laatste had gezien? Ze opende haar mond om die vraag te stellen toen Dillon om de neus van het vliegtuig liep. Ze sloot hem echter snel bij het zien van de woedende blik waarmee hij haar opnam.

'Instappen, prinses. De komende achtentwintig minuten zullen we moeten proberen om het in elkaars gezelschap uit te houden.' Hij omvatte haar middel en tilde haar in het vliegtuigje alsof ze niet meer woog dan een zak veren. Daarna nam hij zijn plaats naast haar in.

Laine was zich op slag onbehaaglijk bewust van zijn viriliteit en trachtte hem te negeren door zich te concentreren op haar veiligheidsgordel. Vanonder haar wimpers kon ze zien dat hij op allerlei knoppen drukte en aan hendels trok. De motor kwam brullend tot leven. Ze taxieden langzaam over de startbaan en stegen op.

De zee opende zich onder hen. Witte stranden, bespikkeld met zonzanbidders. Bergen doemden voor hen op, gekarteld en ruig. De eeuwige heersers over de eilanden. Toen ze aan hoogte wonnen, werden de kleuren zo intens, dat ze bijna kunstmatig leken. Weldra verwaagden ze echter. Bruin, groen, blauw, scharlakenrood en geel leken zich te vermengen voordat ze in de diepte verdwenen.

'Kauai is een natuurlijk paradijs,' begon Dillon op de toon van een reisgids. Hij leunde achterover in zijn stoel. 'Aan de noordkust ligt de Wailua River, die eindigt in de Fern Grotto. De bodembedekking is daar heel bijzonder. Er zijn kilometerslange stranden, velden met

rotan en ananas. Opeakea Falls, Hanalei Bay en Na Pali Coast zijn ook de moeite van een bezichtiging waard. Aan de zuidkust...'

Laine deed net alsof ze aandachtig luisterde.

'...liggen het Kokie State Park en de Waimea Canyon. Er zijn zeldzame tropische bomen en bloemen in de Olopia en Menehune Gardens. Op het hele eiland kun je watersport beoefenen. Waarom ben je in vredesnaam gekomen?'

De vraag kwam zo abrupt na het bijna mechanische opsommen van de kwaliteiten van het eiland, dat Laine van schrik overeind schoot in haar stoel. 'Om... Om mijn vader te zien,' stamelde ze verward.

'Daar heb je dan ruimschoots de tijd voor genomen,' mompelde Dillon. Daarna draaide hij zich naar haar toe en nam haar op een indringende manier op. 'Maar ik neem aan dat je het nogal druk had op dat dure internaat.'

Fronsend dacht Laine aan de sobere kostschool die de afgelopen vijftien jaar zowel haar thuis als haar toevluchtsoord was geweest. Ze besloot dat Dillon O'Brian niet helemaal bij zijn verstand was en kwam tot de conclusie dat het geen zin had om een krankzinnige tegen te spreken.

'Ik ben blij dat u daar begrip voor kunt opbrengen,' reageerde ze koeltjes. 'Wel jammer dat u die ervaring niet heeft gehad, want het is verbazingwekkend welk effect een goede opleiding kan hebben op iemands karakter.'

'Dank je feestelijk, prinses.' Hij blies een rookpluim uit. 'Ik geef de voorkeur aan ongepolijste diamanten.'

'En zo te zien, kost het u geen enkele moeite om die te vinden.'

'Ach, ik kan me redden. Het leven op dit eiland kan soms een tikje ongeciviliseerd zijn.' Zijn glimlach was wrang. 'Ik betwijfel of het bij jou in de smaak zal vallen.'

'Ik kan me bijzonder goed aanpassen, Mr. O'Brian.' Ze haalde even haar schouders op. 'Ik ben ook in staat om voor korte tijd een bepaalde hoeveelheid onbeschoftheid te verdragen. Achtentwintig minuten valt net binnen mijn limiet.'

'Geweldig. Zeg eens,' vervolgde hij, 'hoe is het leven op het continent?'

'Heerlijk.' Ze hief opzettelijk haar hoofd op en keek hem vanonder de rand van haar hoed aan. 'De Fransen zijn zo kosmopolitisch, zo

hoffelijk. Daar voel je je zo...' Ze probeerde de maniertjes van haar moeder te imiteren en legde de nadruk op de Franse uitdrukking. '...*chez soi* met mensen die dezelfde inclinatie hebben als jij.'

'Dat is zeker waar.' Zijn toon was ironisch, en hij hield zijn blik op de lucht gericht toen hij vervolgde: 'Ik betwijfel of je veel mensen met jouw inclinatie zult vinden op Kauai.'

'Misschien niet.' Laine schoof de gedachte aan haar vader even terzijde en schudde haar hoofd. 'Maar misschien vind ik het op het eiland wel even prettig als in Parijs.'

'Ik ben er zeker van dat je de mannen daar zeer aangenaam vond,' beet hij haar nijdig toe.

Heimelijk genoot Laine even van deze hernieuwde woede. De herinnering aan de weinige mannen met wie ze contact had gehad, bracht bijna een glimlach naar haar lippen. 'De mannen in mijn kennissenkring...' In gedachten bood ze haar excuses aan de oude Father Renier aan. '...zijn elegant en gecultiveerd. Ze zijn intelligent, hebben een verfijnde smaak en zijn goedgemanierd, wat ik, vrees ik, niet kan zeggen van hun Amerikaanse seksegenoten.'

'Is dat zo?' vroeg hij zacht.

'Ja, Mr. O'Brian,' zei Laine op ferme toon. 'Dat is echt zo.'

'Wel, laten we die indruk dan ook vooral niet wegnemen.' Hij schakelde over op de automatische piloot, keerde zich naar haar toe en pakte haar bovenarmen vast. Voordat ze besepte wat hij van plan was, drukte hij zijn mond op de hare.

Ze zat gevangen in zijn armen en werd overweldigd door zijn geur, zijn smaak en haar eigen op hol geslagen zinnen. Hij verhoogde de intimiteit van de kus door met zijn tong haar lippen uiteen te duwen. Om te ontsnappen aan sensaties die heftiger waren dan ze ooit voor mogelijk had gehouden, klampte ze zich vast aan zijn shirt.

Uiteindelijk hief hij zijn hoofd. Bij het zien van de blik van jonge verbijsterde kwetsbaarheid in haar ogen, fronste hij zijn voorhoofd.

Laine kon hem slechts aanstaren, haar ogen gevuld met een nieuwe verwarrende wetenschap.

Hij trok zich terug, schakelde de automatische piloot uit en richtte zijn aandacht weer op zijn instrumentarium. 'Zo te zien, hebben je Franse minnaars je niet echt voorbereid op de Amerikaanse techniek,' sneerde hij.

Woedend om de zwakheid die ze net had ontdekt, draaide Laine zich naar hem toe. ‘Uw techniek, Mr. O’Brian, is even grof als u zelf bent.’

Grijnzend haalde hij zijn schouders op. ‘Wees dankbaar, prinses, dat ik je niet gewoon boven zee uit het vliegtuig heb gezet. Ik vecht al twintig minuten tegen die aandrang.’

‘Het lijkt me verstandig dat u dat soort bizarre impulsen onderdrukt,’ snauwde Laine, wier zelfbeheersing het nu echt dreigde te be-geven. Ik moet me inhouden, hield ze zich voor. Ik vertik het om deze onbeschofte vlerk te laten zien hoezeer hij me van mijn stuk heeft gebracht.

Zonder waarschuwing vooraf dook de neus van het vliegtuig op-eens omlaag. De zee kwam met angstaanjagende snelheid op hen af, terwijl de kleine stalen vogel een aantal loopings uitvoerde.

Laine klemde zich vast aan de zitting van haar stoel en kneep haar ogen stijf dicht toen ze er niet langer in slaagde om onderscheid te maken tussen de zee en de hemel. Protesteren was onmogelijk. Ze had zowel haar stem als haar moed al verloren tijdens de eerste salto. Het enige wat ze kon doen, was bidden dat ze niet zou overgeven.

Het vliegtuig kwam weer tot bedaren en vloog op normale wijze door, maar in haar hoofd tolde de wereld nog steeds om haar heen. Ze hoorde dat haar metgezel hartelijk in de lach schoot.

‘Doe je ogen maar weer open. We landen over een minuutje.’

Toen keerde ze zich naar hem toe en vertelde hem precies hoe ze over hem dacht. Het duurde echter even voordat ze zich realiseerde dat ze dat niet in het Engels maar in het Frans deed. Ze haalde diep adem. ‘U, Mr. O’Brian,’ eindigde ze op kille toon in het Engels, ‘bent de afschuwelijkste man die ik ooit heb ontmoet.’

‘Dank je, prinses,’ zei hij grijnzend, waarna hij opgewekt begon te neuriën.

Laine dwong zichzelf haar ogen open te houden toen Dillon aan de landing begon. Even ving ze een glimp op van groene en bruine tinten, die zich vermengden met blauw, en toen raakten de wielen het asfalt en kwamen ze tot stilstand. Verbijsterd keek ze om zich heen naar de hangars en de vliegtuigen die in rijen stonden opgesteld. Piperscubs, kleine en grotere passagiersvliegtuigen. Nee, dit moest een vergissing zijn, dacht ze. Dit kan toch onmogelijk toebehoren aan haar vader.

‘Haal je maar niets in je hoofd, prinses,’ merkte Dillon op, die zag hoe verbaasd ze keek. Zijn mond verstrakte. ‘Jij hebt je aandeel al jaren geleden verspeeld. Zelfs al zou de kapitein besluiten gul te zijn, dan zal zijn partner het hem heel moeilijk maken. Je zult ergens anders op zoek moeten gaan naar een gerieflijke manier van leven.’ Na deze woorden sprong hij op de grond.

Ongelovig staarde Laine hem na. Ze maakte haar veiligheidsgordel los en wilde zich eveneens uit het vliegtuig laten zakken, maar voordat haar voeten contact konden maken met het asfalt, had hij zijn handen al om haar middel geklemd. Even hield hij haar vast. Nu hun gezichten zo dicht bij elkaar waren, kwam Laine tot de ontdekking dat ze nog nooit ogen had gezien die zo groen en zo onweerstaanbaar waren.

‘Kijk uit waar je loopt,’ beval hij, voordat hij haar op de grond liet zakken.

Laine deinsde achteruit bij het horen van de vijandigheid in zijn stem. Vervolgens raapte ze al haar moed bijeen, hief haar kin op en zei: ‘Mr. O’Brian, zou u zo vriendelijk willen zijn me te vertellen waar ik mijn vader kan vinden?’

Zwijgend staarde hij haar aan.

Even dacht ze dat hij het doodleuk zou weigeren en weg zou lopen, maar toen wees hij abrupt op een klein wit gebouw.

‘Daar is zijn kantoor,’ blafte hij voordat hij met grote passen bij haar vandaan beende.

Hoofdstuk 2

De entree van het witte gebouwtje werd geflankeerd door palmbomen en vlammeende anthuriums. Met trillende handen duwde Laine de deur open. Haar hart bonsde tegen haar ribben, en even was ze bang dat haar knieën het zouden begeven.

Wat moest ze zeggen tegen de man die haar vijftien jaar aan haar lot had overgelaten? Welke woorden kon ze gebruiken om de kloof te overbruggen en hem te vertellen van het verlangen dat nooit was gestorven? Zou ze vragen moeten stellen, of kon ze het hoe en waarom vergeten en het gewoon accepteren?

Laines beeld van James Simmons was nog helder en duidelijk, alsof ze hem de vorige dag voor het laatst had gezien. Het was niet vervaagd door de schaduw van de tijd. Hij was natuurlijk ouder geworden, hield ze zich voor. Zij was immers ook ouder geworden. Ze was geen kind meer dat een idool achterna joeg, maar een volwassen vrouw die haar vader zou ontmoeten. Geen van beiden zouden ze zijn zoals ze vroeger waren geweest. Misschien zou dat een voordeel kunnen zijn.

Het eerste vertrek van het gebouw was leeg. Ze staaarde om zich heen, het rotan meubilair en de geweven matten amper ziend, en voelde zich alleen, verlaten en onzeker. Als een geest uit het verleden zweefde de stem van haar vader op haar toe. Hij kwam vanuit het aangrenzende vertrek, waarvan de deur openstond.

Laine liep op het geluid af en bleef in de deuropening staan, kijkend naar haar vader die achter zijn bureau zat te telefoneren.

Ze zag de veranderingen die de tijd had aangebracht op zijn gezicht, maar haar herinnering had haar niet bedrogen. De zon had zijn huid donkerder gemaakt en had er lijnen in achtergelaten, maar ze zou hem uit duizenden hebben herkend. Zijn dikke wenkbrauwen waren nu grijs, maar ze waren nog steeds prominent boven zijn bruine ogen. De neus was nog steeds sterk en recht boven de brede mond met smalle lippen, zijn haar nog vol en even grijs als zijn wenkbrauwen, en terwijl ze naar hem keek, woude hij erdoorheen met een gebaar dat ze zich maar al te goed herinnerde.

Ze perste haar lippen even opeen toen hij de hoorn op de haak legde. Na moeizaam geslikt te hebben, zei ze zacht: 'Hallo, Cap.'

Langzaam keerde hij zijn hoofd naar haar toe. Ze zag de verbazing die zich over zijn gezicht verspreidde, gevolgd door een scala aan emoties, beginnend en eindigend met pijn. Hij stond op, en tot haar schrik bleek hij kleiner te zijn dan ze zich herinnerde.

'Laine?' De vraag klonk aarzelend en was gekleurd door een reserve die de impuls om naar hem toe te rennen onmiddellijk in de kiem smoorde. Op de een of andere manier wist ze dat zijn armen zich niet zouden openen om haar te ontvangen, en zijn afwijzing dreigde haar aarzelende glimlachje om zeep te helpen. 'Het is fijn om je te zien.' Ze verafschuwde deze zinloze woorden maar ze kon even niet zo snel iets anders verzinnen. Met uitgestoken hand stapte ze de kamer binnen.

Haar vader aarzelde even, pakte toen haar hand vast, maar liet die even snel weer los. 'Je bent een volwassen vrouw geworden.' Hij nam haar langzaam op, maar de glimlach rond zijn mond, bereikte zijn ogen niet. 'Je lijkt op je moeder. Geen vlechtjes meer?'

De lach die haar gezicht opeens verlichtte, zorgde ervoor dat haar vaders gezichtsuitdrukking verzachtte. 'Nee, al een tijdje niet meer. Er was niemand meer om eraan te trekken.'

Zijn gereserveerdheid was op slag terug, zag ze. Ze voelde de kilte en zocht wanhopig naar een ander gespreksonderwerp. 'Je hebt je vliegveld dus gekregen. Daar moet je heel blij mee zijn. Ik zou er graag wat meer van zien.'

'Dat valt te regelen.'

Zijn beleefde, onpersoonlijke toon trof Laine als een slag in het gezicht. Ze liep naar het raam en keek door een waas van tranen naar buiten. 'Het is heel indrukwekkend.'

'Dank je. We zijn er bijzonder trots op.' Hij schraapte zijn keel en bestudeerde haar rug. 'Hoelang ben je van plan om op Hawaï te blijven?'

Ze omklemde de vensterbank en probeerde even koel te klinken als hij. Zelfs haar ergste angsten hadden haar niet voorbereid op deze pijn. 'Misschien een paar weken. Ik heb nog geen definitieve plannen. Ik ben... Ik ben rechtstreeks hierheen gekomen.' Ze draaide zich om en vulde de stilte met gebabbel. 'Ik weet zeker dat er hier het nodige te zien valt. De piloot die me naar Kauai heeft gevlogen, vertelde me

over de prachtige tuinen en...' Tevergeefs probeerde ze zich te herinneren wat Dillon nog meer had gezegd. '...parken,' eindigde ze ietwat wanhopig. 'Kun je misschien een hotel aanbevelen?' vroeg ze met een geforceerde glimlach.

Onderzoekend keek hij haar aan. 'Je kunt bij mij logeren zolang je hier bent.'

Ze slikte haar trots weg en knikte. Er zat immers niets anders op; voor een hotel had ze helemaal geen geld. 'Dat is lief van je. Dat wil ik heel graag.'

Hij knikte en verschoof even wat papieren die op zijn bureau lagen. 'Hoe gaat het met je moeder?'

'Ze is overleden,' antwoordde Laine zacht. 'Drie maanden geleden.'

Met een ruk keek Cap op. Een uitdrukking van pijn gleed over zijn gezicht. Hij liet zich in zijn stoel zakken. 'Dat spijt me, Laine. Was ze ziek?'

'Nee, het was...' Ze slikte. 'Ze is om het leven gekomen bij een auto-ongeluk.'

'Ah.' Hij schraapte zijn keel, en zijn toon was opnieuw onpersoonlijk. 'Als je had geschreven, zou ik overgekomen zijn om je te helpen.'

'Zou je dat echt hebben gedaan?' Ze schudde haar hoofd en keerde zich weer naar het raam. Ze herinnerde zich de pijn, de verslagenheid, de schulden, de veiling waarbij alles was verkocht dat maar van enige waarde was geweest. 'Ik heb me er in mijn eentje heel goed doorheen geslagen.'

'Laine, waarom ben je gekomen?' Hoewel zijn stem zachter was geworden, bleef hij achter de barrière van zijn bureau.

'Om mijn vader te zien.' Haar stem was gespeend van emoties.

'Cap.'

Bij het horen van de stem, draaide Laine zich om.

In de deuropening stond Dillon. Hij keek haar even aan, voordat hij zich tot Cap wendde. 'Chambers staat op het punt om naar het vasteland te vertrekken. Hij wil je nog even spreken voordat hij opstijgt. Heb je even tijd?'

'Goed, Laine.' Cap draaide zich om en maakte een onhandig gebaar. 'Dit is Dillon O'Brian, mijn partner. Dillon, dit is mijn dochter Laine.'

'We hebben elkaar al ontmoet,' zei Dillon met een kil glimlachje.

Laine slaagde erin te knikken. 'Ja, Mr. O'Brian was zo vriendelijk

me vanaf Oahu hierheen te vliegen. Het was een... een fascinerende vlucht.'

'Goed zo.' Cap liep op Dillon toe en legde een hand om zijn schouder. 'Zou jij Laine naar het huis willen brengen en ervoor willen zorgen dat er een kamer voor haar in gereedheid wordt gebracht? Ik neem aan dat ze erg moe is.'

Zwijgend keek Laine toe. Ze voelde zich buitengesloten toen de beide mannen een veelzeggende blik wisselden.

Daarna knikte Dillon. 'Met alle plezier.'

'Ik ben over een paar uur thuis.' Cap keerde zich weer naar Laine en keek haar zonder iets te zeggen aan.

'Goed.' Haar wangen begonnen pijn te doen van het geforceerde glimlachje; dus liet ze het wegsterven.

'Dank je.' Na een lichte aarzeling liep Cap het vertrek uit.

Ze staaarde hem na. Ik ga niet huilen, dacht ze vastberaden. Niet in het bijzijn van deze man. Ik heb ten slotte mijn trots, nietwaar? Al had ze verder dan ook maar bar weinig...

'Als je zover bent?'

Laine liep langs Dillon en zei over haar schouder: 'Ik hoop dat u wat autorijden betreft een beter oriëntatievermogen heeft dan wat vliegen betreft, Mr. O'Brian.'

Nonchalant haalde hij zijn schouders op. 'Daar zul je vanzelf achter komen, nietwaar?'

Haar koffers stonden buiten. Ze keek er even op neer. 'U schijnt me verwacht te hebben?'

'Nee, ik hoopte slechts,' zei hij nadat hij haar koffers in de achterbak van een lage personenauto had gesmeten, 'dat ik die koffers en jou kon terugvliegen naar waar je vandaan was gekomen, maar dat is nu kennelijk onmogelijk.' Hij opende het portier, gleed achter het stuur en startte de motor.

Snel stapte Laine aan de andere kant in. Ze zat nog maar net, of hij gaf gas en de auto schoot naar voren met een vaart die ervoor zorgde dat ze in de kussens werd gedrukt.

'Wat heb je tegen hem gezegd?' wilde Dillon zonder inleiding weten, terwijl hij met vaardige hand zijn auto door het vliegveldverkeer heen loodste.

'Het feit dat u de zakenpartner van mijn vader bent, geeft u nog

niet het recht om op de hoogte gesteld te worden van het persoonlijke gesprek dat hij met mij heeft gevoerd,' antwoordde ze op afgemeten toon.

'Hoor eens, prinses, ik ben niet van plan om werkeloos toe te zien terwijl jij het leven van Cap op zijn kop zet. Ik heb je tien minuten de tijd gegeven, en je bent erin geslaagd hem te kwetsen. Ik waarschuw je... als je het me niet snel vertelt, stop ik en dwing ik je het me te vertellen.' Hij zweeg even en liet zijn stem dalen. 'Dan zul je tot de ontdekking komen dat mijn methodes bepaald niet verfijnd zijn.' De dreiging was onmiskenbaar in de op zachte toon uitgesproken woorden.

Opeens voelde Laine zich te moe om te redetwisten. Nachten waarin ze amper had geslapen, dagen vol spanning en bezorgdheid en de lange vermoeiende reis begonnen hun tol te eisen. Met een vermoeid gebaar trok ze haar hoed af, liet haar hoofd tegen de leuning rusten en sloot haar ogen.

'Mr. O'Brian, het was helemaal niet mijn bedoeling om mijn vader te kwetsen. In de tien minuten die u me zo genadig hebt toegestaan, hebben we opmerkelijk weinig gezegd. Misschien was hij van streek omdat ik hem vertelde dat mijn moeder is gestorven, maar dat is iets wat hij uiteindelijk toch te horen zou hebben gekregen.' Haar toon was hol.

Hij keek haar aan, verrast door de plotselinge fragiliteit van haar gezicht. Haar haren waren zacht en bleek tegen haar ivoorwitte huid. Voor het eerst vielen hem de donkere kringen onder haar ogen op. 'Hoelang geleden?'

Bij het horen van het vleugje medeleven in zijn stem, opende ze verrast haar ogen. 'Drie maanden.' Ze zuchtte. 'Ze is tegen een telefoonmast op gereden. Ze hebben me verteld dat ze op slag dood was.' En ze heeft geen pijn gehad, voegde ze er in gedachten aan toe, want ze was verdoofd door een fiks aantal glazen peperdure oude champagne.

Dillon verviel opnieuw in stilzwijgen, en ze was blij dat hij zich niet genoodzaakt voelde om lege woorden van medeleven te uiten. Die had ze genoeg gehoord. Uit deze stilte putte ze troost, ontdekte ze. Ze bestudeerde zijn profiel, de gebronsde gebeeldhouwde trekken en de meedogenloze mond, voordat ze haar aandacht weer op de omgeving richtte.